

កិច្ចសម្ភាសរបស់អ៊ី ស្រីភុន ធុក

ក៖ អ្នកសម្ភាសនឈ្មោះហេង សុជីវី ខ៖ អ្នកត្រូវគេសម្ភាសឈ្មោះ ស្រីភុន ធុក

ក៖ ចាសជាដំបូងជំរាបសួរអ៊ី!

ខ៖ ចាសជំរាបសួរ!

ក៖ ចាសអ៊ីខ្ញុំមានឈ្មោះហេង

សុជីវីហើយថ្ងៃនេះជាថ្ងៃសម្ភាសគឺជាថ្ងៃទី២៣ខែ៨ឆ្នាំ២០១៨ហើយចុះអ៊ីវិញតើអ៊ីមានឈ្មោះអ្វីដែរអ៊ី?

ខ៖ អ៊ីមានឈ្មោះថាភុន ធុក។

ក៖ ចាស!អ៊ីហើយទៅឈ្មោះនេះត្រូវជាមួយនិងអក្ខរសញ្ញាណប័ណ្ណអត់អ៊ី?

ខ៖ ត្រូវ!

ក៖ ហើយអ៊ីមានឈ្មោះហៅក្រៅអត់អ៊ី?

ខ៖ អត់ទេ!អត់មានឈ្មោះតែមួយនេះតាំងពីម្តាយបានដាក់អោយចឹងមករហូត។

ក៖

ចាស!ហើយទៅឈ្មោះនេះហ្នឹងអ៊ីដូចជាទាំងនាមត្រកូលអីជាមួយទាំងអស់ត្រូវអត់អ៊ី?

ខ៖ ហ្នឹងហើយត្រូវគឺភុន ធុក ជីការបស់ខ្ញុំគឺ ភុន។

ក៖ ចាស!

ខ៖ ហ្នឹងហើយ!

ក៖ ហើយទៅឈ្មោះហ្នឹងតើឪពុកនិងម្តាយរបស់អ៊ីជាអ្នកដែលបានដាក់អោយអ៊ី?

ខ៖ ហ្នឹងហើយ!

ក៖

តើកាលនុងវាមានអក្ខរន័យយ៉ាងណាដែរទៅសំរាប់អ៊ីបានជាគាត់ដាក់ឈ្មោះហ្នឹងអោយដល់អ៊ី?

ខ៖ គាត់ទំលាប់មានបងឈ្មោះថាធៀនចឹងមកហើយដល់ពេលប្អូនដាក់ឈ្មោះថាធុកចឹងទៅហើយជីតាមានឈ្មោះថាភុនចឹងទៅ។

ក៖ ចាស!

ខ៖

អត់!គាត់កូនរបស់គាត់ទាំងអស់មិនដែលចេះប្រាស់ក្នុងឈ្មោះច្រើននុងទេមានតែមួយៗនោះទេ។

ក៖ ចឹង!

ខ៖ចាសមានតែហៅ២ឬ៣នោះទេបានហៅតែមួយៗចឹងតែម្តង។

ក៖ ចាសហើយចឹងអ៊ីសព្វថ្ងៃនេះមានទីលំនៅនៅណាដែរទៅអ៊ី?

ខ៖ អ៊ីបច្ចុប្បន្នកាលពីដើមមកគឺនៅក្នុងខេត្តស្វាយរៀង ឃុំមៀតក្តា ស្រុកមាហែក មកនេះក៏នៅបច្ចុប្បន្នដែរហើយឯស្រុកកំណើតគឺនៅអ៊ី!...នៅឯជ្រុងពពែ ស្រុកម្រាម នៅឯឃុំរាម

មកដល់ពេលបច្ចុប្បន្នមកពីដូចថាយើងបានមានក្រុមគ្រួសារបានរកកន្លែងសំរាប់រកស៊ីចឹងណា។

ក៖ ចាស!

ខ៖ ដល់ចឹងនៅមុខ ឃុំមៀតក្តា ខេត្តស្វាយរៀង។

ក៖ ចាស

ខ៖ហ្នឹងហើយនៅក្នុងខេត្តស្វាយរៀង។

ក៖ ចាសហើយចឹងអ៊ីបានមកនៅឯហ្នឹងយូរហើយនៅអ៊ី?

ខ៖ អ៊ី!

មកនៅឯភ្នំពេញនេះហ្នឹងជិត...តាំងពីអ៊ីបានមករកស៊ីនៅឯហ្នឹងតាំងពីកូនវានៅពីស្វាយរៀងមកនុងមកនៅឯភ្នំពេញបានទៅមកៗបានជាជិតបាន១០ឆ្នាំហើយ! ដែរថាអ៊ីបានមកនៅជាប់នេះគឺអ៊ីបានមកនៅជិតបាន៥ឆ្នាំហើយ!។

ក៖ បាទអី!

ខ៖

អ៊ីបានមកនៅឯផ្ទះខ្លួនឯងបានបន្តិចបន្តួចអីចឹងណាអ៊ីមកនៅបានប្រហែលជា
បានជិត៥ឆ្នាំហើយកូន។

ក៖ ចឹងអ៊ីមកនៅនេះបានប្រកបមុខរបរអ្វីដែរទៅអី?

ខ៖

អ៊ីកាលពីមុនអ៊ីមានបានទៅធ្វើអីផងសំរាប់ពេលអ៊ីនៅឯស្រុកគឺអ៊ីបានធ្វើច្រើន
ជីវិតរបស់អ៊ីគឺវេទនាណាស់! ជីវិតនោះ!

ដល់ទៅពេលកូនបានចេះដឹងប្រកបដោយធម៌ចឹងអ៊ីមានកូន៣នាក់ហើយកូន
បានប្រកបដោយធម៌គ្រាប់កូនទាំងប្រុសទាំងស្រីដល់ពេលហើយចឹងទៅបានមា
នកូនគេចេះរៀនអីចឹងនៅស្រុកភ្នំពេញចឹងបានឡើងមកតាមកូនហើយបានទិ
ញដ៏អ៊ីបានបន្តិចបន្តួចចឹងទៅបានធ្វើផ្ទះនៅចឹងទៅគ្មានបានប្រកបមុខរបរអ្វី
នោះទេ

ដល់ថ្នាក់អ៊ីបានមកដល់នេះមានអាយុបាន៥០ជាងហើយចឹងអ៊ីមានទៅប្រកបមុ
ខរបរអ្វីនោះទេចឹងអ៊ីបាននៅចាំផ្ទះ។

ក៖ ចឹងអី!

ខ៖

ចឹងអ៊ីជាមេផ្ទះគ្រាន់តែថាអ៊ីបានថែទាំទ្រព្យអីអោយដល់កូនមើល! ហើយចឹងដល់
ពេលឥឡូវចៅអីក៏គេមិនបានអោយនៅជាមួយនោះផងចឹង!។

ក៖ អីម!

ខ៖

ជីវិតរបស់អ៊ីសព្វថ្ងៃគឺអត់មានស្រូវនោះដែរចឹងកាលពីជីវិតកាលពីដើមមកនុងវា
កំសត់ណាស់បានចាប់ដៃគ្នារកស៊ីពីនាយមកចឹងវាលំបាកវេទនាណាស់ចឹងអ៊ីបាន
រៀបការតាំងពីនៅកាលអាពាហ៍ពិពាហ៍

ចឹងអ៊ីបានការនៅពេលជំនាន់ពាតកម្មចឹងមិនបានកាលនៅជំនាន់នេះនោះទេ
ដល់ចឹងអ៊ីបានការឡើង៦២គូរហើយដល់ចឹងក៏គាត់បានគេផ្លាស់គាត់ដូចថាគាត់
កាលនុងគេបានថាប្តីគាត់បានធ្វើជាទាហាននៃកសិករនោះ?

ចឹងហើយគេបានផ្លាស់គាត់អោយទៅតាមប្តីចឹងទៅអស់ចឹងទៅចឹងបាននៅតែ
អ៊ីចឹងហើយដល់ពេលកាលជំនាន់ពាតកម្មបានបែកមកភ្លាមចឹងបានរត់ពីនុង
មកអត់មានគ្រួសារអត់មានអីនោះទេអត់មានផ្ទះអីចឹងមានតែម្តាយនិងឪពុក
ជួបជុំបងប្អូនគ្រួសារតាំងពីនុងមក!

តាំងពីម្តាយឪពុកដាក់អោយហើយការកាលនុងគ្មានអីនោះទេកូនអើយមានតែ
ជប់លែងមកសប្បាយអស់គោក្របីអ៊ីបានដូចតែគ្នានោះទេ!

នាំគ្នាសប្បាយតែម្តងព្រោះអ៊ីបានមកពីអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះយើងបានរត់ឡើងមកប្តី
ង! តែកាលនុងបានមានភ្លេងមានអីជាសព្វគ្រាប់ចឹងដែរតែថាវាមិនបានដូចជា
ចង់លុយកាក់អីនោះទេ! យើងបានជប់លែងចោលនោះទេសប្បាយឡើង៣ទៅ៤
ទៅ៥ថ្ងៃមិនទាន់បានឈប់សប្បាយនោះផង!

កាលនុងចឹងយើងនេះវាទើបតែបានមកពីហត់នោះដូចគ្នាចឹងយើងវាអត់បាន
មានគិតផលប្រយោជន៍ឬខាតនោះទេណាកាលនុងចឹងពេលដែលបានដាច់មក
ចឹងអ៊ីនិងឪពុកម្តាយអ៊ីក៏កំសត់ណាស់!

កាលដែលអ៊ីបានមានកូនមុនដំបូងអ៊ីបានចាញ់ហូបស្វាយនិងពោកអ៊ីក៏ហូបមិន
បាននោះទេហើយចឹងម្តាយរបស់ខ្ញុំគាត់បានដាំបាយអង្កម្មយក់ប៉ុងៗអោយបាន
ហូបចឹងទំរាំតែបានបាត់ចាញ់នោះ។

ក៖ បាទ!

ខ៖ ហ្នឹងហើយ!

ក៖ ចឹងកាលនុងអ៊ីបានរៀបការបានប៉ុន្មានថ្ងៃដែរទៅកាលនុង?

ខ៖ កាលនុងអីម!ការនៅកាលនុងដូចដែរយើងបានរៀបការនៅក្នុងសម័យកាលនេះ ចឹងដែរដូចជាម្តាយឪពុករបស់យើងចាស់កាលពីបុរាណមកនោះវាបានឆ្លងពីអា ពតបានមកឈប់នោះហើយ។

ក៖ ចឹងកាលនុងស្វាមីរបស់អ៊ីមានឈ្មោះអ្វីដែរ?

ខ៖ គ្រួសាររបស់អ៊ីមានឈ្មោះថា វ៉ាន់ ញ៉ានស៊ី!

វ៉ាន់ហ្នឹងគឺឈ្មោះតាដល់ពេលហើយដល់ពេលឥឡូវនេះគាត់បានដាក់ឈ្មោះរបស់ឪពុ ករបស់គាត់បង្កើតចឹងណា!

ហើយពេលដែលបានធ្វើអត្តសញ្ញាណប័ណ្ណនៅពេលក្រោយនេះមានឈ្មោះថាវ៉ាន់ស៊ី!
។

ក៖ ចាសចឹងការនុងអ៊ីមានបានស្រលាញ់អ៊ីប្រុសមុនអត់?

ខ៖ អត់នោះទេកាលនុងអត់ដែលបានស្គាល់គាត់ផង។

កាលពីដាច់មកនៅផ្ទះជាមួយនិងបងគាត់គឺកំសត់ណាស់អត់មានបងប្អូនម្តាយ និងឪពុកបានយកទៅសម្លាប់ចោលអស់ទៅហើយ!បងប្អូននិងគ្រួសារគេបាន ព័ទ្ធនៅឯស្វាយរៀងនោះនៅក្បែរយួននោះចឹងហើយអាពតបានព័ទ្ធជាប់ពីកាលនុ ងមកនៅអី!ក្នុងព្រៃក្នុងអីចឹងគាត់បានលំបាកណាស់ដល់ពេលមកចឹងហើយទៅ ថាម្តាយឪពុកបានស្គាល់ទៅតាមខ្សែរយៈចឹងណាគាត់បានសួរទុកដាក់អីចឹងអោយ ទៅគាត់បានឃើញមកពីនោះមកចឹងគាត់បានឃើញហើយឡើងស្តុមខ្លាំងណាស់!

មកតាមម្តាយនិងតាមឪពុកនោះទេកាលនុងអ៊ីហំមិនមែនដូចជាក្មេងនៅពេលឥឡូវ តាមទូរស័ព្ទគ្នាអីគេបានរកគ្នាឃើញនៅតាមស្រុកឆ្ងាយស្រុកជិតអីនោះទេ!

ចឹងកាលសម័យអ៊ីហ្នឹង២នាក់ប្តីនិងប្រពន្ធនុងអត់មានបានទាក់ទងគ្នាអីនោះ

ទេ! គឺបានដោយម្តាយទុកនិងឪពុកបានដាក់អោយនោះទេ។

ក៖ ចឹងអ៊ីអត់មានដែរបានជួបអ៊ីប្រុសពីមុនមកនោះទេ?

ខ៖ អត់នោះទេ!នុងហើយ!

ក៖ ចឹងនៅពេលរៀបការបានស្គាល់អ៊ីប្រុស?

ខ៖ បានស្គាល់នៅពេលការតែម្តងហ្នឹងហើយ!

ក៖ ចាស!ហើយចឹងអ៊ីមានកូនបានប៉ុន្មាននាក់ហើយ?

ខ៖ អ៊ីមានកូនបាន៦នាក់។ប្រុស៣ស្រី៣ហើយចៅបាន១៤នាក់ហើយបានចៅទួតមួយ នាក់។

ក៖ ចាស!

ខ៖ ហ្នឹងហើយ

ក៖ ហើយកូនរបស់អ៊ីមានឈ្មោះអ្វីគេខ្លះដែលទៅអី?

ខ៖ ឈ្មោះ ញ៉ាន ថេន ញ៉ាន វ៉ាន ញ៉ាន ថៀក ញ៉ាន ថាត ។

ក៖ កូនរបស់អ៊ីអស់នៅអី?

ខ៖ កូន៦នាក់មុខដំបូងស្រីឈ្មោះ ញ៉ាន ថេន

ហើយបន្ទាប់មកប្រុសមានឈ្មោះថាញ៉ាន ឈៀក បន្ទាប់មកញ៉ាន ថាត ចឹងមាន៣កណ្តាលគឺប្រុសហើយបន្ទាប់មកបានមកកូនស្រីទី៥នុងមានឈ្មោះថា

ញ៉ាន ថា ហើយចឹងឈ្មោះ ញ៉ានថានុងគឺជាកូនពៅ ហើយចឹងឈ្មោះ

ញ៉ានថានុងពេលដែលបានកើតនុងបានហៅថាស្រីពៅៗហ្នឹងមិនដែលបានហៅ ឈ្មោះរបស់វានុងផងនៅឯស្រុកគេទៅតាមទំលាប់មកហ្នឹង។

ក៖ ចាស!

ខ៖ ហ្នឹង!

ក៖ ចឹងអ៊ីកូនរបស់អ៊ីមកដល់ពេលឥឡូវគាត់ដូចជាបានសិក្សាអីឬក៏គាត់បានឈប់ រៀនអស់ហើយអី?

ខ៖

កូនរបស់អ៊ីបានសិក្សាច្រើនប៉ុន្តែកូនស្រីៗអត់បានសិក្សាច្រើននោះទេកាលនោះ
ព្រោះអ៊ីអ៊ីខ្លះលុយខ្លះកាក់ចឹងហើយចឹងគេ!
រត់មកធ្វើនៅរោងចក្រចឹងអស់ទៅហើយនិងមានអាបងៗនៅរៀនចឹងគេបានម
ករៀនផងហើយគេបានមករកលុយដោយខ្លួនរបស់គេណាកូនអ៊ីនោះ
ចឹងកូនរបស់អ៊ី!

អ៊ីវាមិនដែលបានលំបាកថាមានលុយកាកអីអោយកូនបានរៀននោះទេចឹងជីវិត
ស្តីរបស់គេគឺខ្លាំងៗណាស់គេបានរកលុយដោយខ្លួនឯង!

ធ្វើអ្វីដោះស្រាយដោយខ្លួនឯងគេបានដោះស្រាយនៅពេលសព្វថ្ងៃនេះរួចបានទៀ
តឯណោះចឹងហើយគេបានកូនរបស់អ៊ីនោះទេណាចឹងថាអ៊ីសព្វថ្ងៃនេះគឺរកទៅតា
មសាមាអាជីវយជីវិតរបស់អ៊ី២នាក់ប្តីនិងប្រពន្ធនុះគ្នានលទ្ធផលអ្វីដែលបានចិ
ញឹមកូនបានជ្រៅអ៊ីនោះទេ!

ព្រោះអ៊ីអ៊ីបានមកពីកំសត់វិញនោះចឹងហើយគ្មានបានរកអ៊ីបានចិញឹមកូននោះ
ច្រើនទេរកបានសឹងតែមកបានគ្រាប់គ្រាន់នោះអ៊ីនេះ!

តែថាជីវិតរបស់កូនបានគស្តិគ្រាប់បែបយ៉ាងចេះគស្តិចេះគ្រាប់ចេះដឹងខ្លួនឯង
ទៅចេះរកម្តាយចេះជួយធ្វើនេះចេះបានទៅរៀនទៅសូត្រចេះដឹងអីហើយខ្ញុំបានល
ក់ដូរអីបន្តិចបន្តួចខ្ញុំហើយប្តីរបស់ខ្ញុំ!ការហើយមានរោគថាទឹកចូលក្នុងស្មាអីចិ
ងពេទ្យគេបានអោយឈប់ធ្វើការធន់ឈប់អូរទាញអីចឹងហើយលក្ខណៈហ្នឹងចឹងខ្ញុំ
នេះក៏ខ្ញុំបានគស្តិដែរគឺគាត់បានដេកពេទ្យបាន៥ទៅ៦ខែអីហើយអោយគេបាន
ដេកបានហើយខ្ញុំបានគស្តិអោយគាត់បានអូសទាញធ្វើការលីសែនអីចឹងហើយខ្ញុំ
បានអោយគាត់ឈប់ធ្វើស្រែ

ឈប់ធ្វើស្រែតាំងពី... បើសិនជាបាននិយាយអំពីប្រវត្តិធ្វើស្រែនោះគឺវាបានឡើងវ៉ៃ
ងនាយណាស់កាលនុងអ៊ីបានធ្វើស្រែចឹងអ៊ីបានទៅជួលប្រុសៗអោយគេបានលីសែ
នអ៊ីបានតទៅទៀតឯនោះចឹងអត់មានមនុស្សប្រុសនោះទេចឹងណា!អត់មានចិ
ងបានទៅជួលគេទូលវ៉ៃកអីចឹងណាជីវិតរបស់យើងដូចថាមានលក្ខណៈគ្រួសារ
យើងចឹងបានដាក់ដាំបាយអោយគេញ្ញើចឹងរហូតចឹងទៅណានៅសម័យកាលនុង
ណា។

ក៖ ចាស!

ខ៖ ដល់ពេលហើយមួយថ្ងៃ៣ដងអោយគេវ៉ៃក!

ចុះលុយផ្សេងហើយចុះពេលគេ... ដល់ស្លុងនោះបានគិតថ្លៃអោយដល់គេ!

មួយកៅអីនៅពេលបាន៤ទៅ៥ថ្ងៃបាន១កឹងអីចឹងណា។

ក៖ ចាស!

ខ៖

ហើយចឹងបានអោយគេជាលក្ខណៈផ្សេងដល់ចឹងជីវិតរបស់អ៊ីវាបានសព្វគ្រាប់បែ
បយ៉ាងហើយ!

វាកំសត់ណាស់បើសិនជាទៅតាមនិយាយនោះវាច្រើនណាស់ចឹងហើយអ៊ីមិនបាច់
ទៅនិយាយច្រើននោះទេ!

កាលនុងអ្នកណាក៏គេបានដឹងលីដែរណាវាលំបាកណាស់តែដល់ពេលហើយកូនគេ
បានចេះដឹងលីចឹងទៅកូនភ្លាតៗទៅគេបានចេះរកលុយអីចឹងគេបានប្រាប់ថា
ម៉ែអើយសូមលុយ៤០០ទៅ៥០០អីទៅរៀននោះគឺអត់នោះទេព្រោះអ៊ីខ្ញុំវាបានលក់
ដូរអីនៅឯផ្ទះនោះចឹងបានថាកូនវាបានយកប៉ុន្មានអីវាយកទ្វារមិនដែលបានចេះ
ហ៊ានយកច្រើននោះទេព្រោះអ៊ីវាបានដឹងថាម្តាយវាកំសត់ចឹងណាហើយបានចេះដិ
ងចឹងណាហើយដល់ពេលវាបានទៅប្រទេសជាប់អីចឹងហើយវាបានមករៀននៅឯ
ភ្នំពេញវាបានចេះចាប់ផ្តើមម៉ូតូខុបអីចឹងវាចេះរករៀនដោយខ្លួនឯងនេះបានរហូ
តបានមានលុយមកជួយដល់ម្តាយទៀតឯនោះកំសត់ណាស់។

ក៖ ចាស!

ខ៖ ហ្នឹងហើយ!

ក៖ ចឹងកូនទាំងអស់គ្នាបានរៀបការអស់ឬនៅកូនរបស់អី?

ខ៖ អស់ហើយ!ការអស់ហើយ។

ក៖ ចឹង!

ខ៖ បាទ!

ក៖ ចឹងសូមអបអរសាទរដល់អ៊ីផង។

ខ៖ បាទ!ៗ

ក៖ ចឹងទាក់ទងនឹងឪពុកម្តាយរបស់អីវិញតើគាត់មានឈ្មោះអ្វីគេខ្លះដែរទៅអី?

ខ៖ មានឈ្មោះ ភូន អុន ហើយម្តាយរបស់ខ្ញុំមានឈ្មោះថាភីលួន។

ក៖ សព្វថ្ងៃនេះតើគាត់មានជីវិតនៅរស់ដែរឬទេ?

ខ៖ អត់នោះទេកូន!

គាត់អត់មានជីវិតនៅរស់នោះទេគាត់បានស្លាប់ទៅយូរណាស់ទៅហើយប្រហែលជាបាន៤ទៅ៥ឆ្នាំហើយតែគ្រាន់តែថាអ៊ីវាអត់ដែលបានចាំថាគាត់បានស្លាប់នៅពេលណានោះទេអ៊ីវាមិនបានជាគិតចឹងណាអ៊ីវាមិនបានជាគិត! ដឹងថាគាត់បានស្លាប់ទៅយូរណាស់ទៅហើយបើសិនជាម្តាយក្មេង!

គាត់បានស្លាប់ទៅនៅជំនាន់ពពកគ្រួសាររបស់គាត់គេបានយកទៅវៃចោលហើយប្តីរបស់ខ្ញុំនុងកាលនុងនៅរស់ដោយសារតែគេបានអោយគាត់ទៅធ្វើជាទាហាននោះទេណាអាពកគេបានអោយគាត់ទៅធ្វើជាទាហាន!

ទាហានកងចល័តទូរែកអីចឹងហើយកាលនុងគេបានអោយគាត់ទៅកងចល័តទូរែកអីចឹងណា

ហើយដល់ពេលដែលបានហើយចឹងពេលដែលបានរំដោះហើយម្តាយឪពុករបស់គាត់គេបានផ្លាស់ទៅវៃចោលអស់ចឹងគាត់គឺបាននៅតែខ្លួនរបស់គាត់ចឹង!

ហើយចឹងកាលពីមុនដំបូងអត់សូវមានបងប្អូននោះទេកូនអើយបងប្អូនគេមិនសូវបានរាប់អានដូចជាមានដីស្រែអីចឹងគេថាក្មេងនៅជំនាន់ពពកចុងតែថាខ្លាចដល់គេចឹងក៏បានមកវិញអស់ចឹងទៅ

មកនៅខាងម្តាយវិញចឹងទៅមកនៅខាងឪពុកវិញចឹងអស់ចឹងទៅហើយដិនុងគេបានចាប់យើងហើយគេបានចែកគ្នាអស់ចឹងទៅ!

ខាងគាត់អត់មានអីសម្បីតែ១កាកមួយសែននោះទេគាត់មានតែខ្លួនមួយនុង។

ក៖ ហ្នឹង!

ខ៖ ចឹងបានមករួមរស់នៅជាមួយរកស៊ីនិងចឹងអត់មានអីនោះទេហ្នឹងហើយ!

ក៖

ចឹងកាលពីមុននុងឪពុកម្តាយរបស់អីបានអាយុប៉ុន្មានដែរបានជាគាត់បានស្លាប់នៅកាលនុង?

ខ៖ គាត់!

កាលនុងម្តាយរបស់ខ្ញុំអាយុបាន៧៤ហើយទៅឪពុករបស់ខ្ញុំបានអាយុ៧៤ដែរឬន្តែគាត់ម្តាយរបស់ខ្ញុំមានអាយុបងឪពុករបស់ខ្ញុំ៤ឆ្នាំណា។

ក៖ អូ!

ខ៖

បងបានកូនចឹងដល់ពេលឪពុកបានស្លាប់ក្រោយក៏៧៤ហើយទៅម្តាយស្លាប់មុនក៏៧៤ដូចនៅថ្ងៃតែមួយចឹង។

ក៖ អូ!

ខ៖ ប៉ុន្តែថាឪពុកគាត់បានស្លាប់នៅពេលក្រោយនោះទេ។

ក៖ បាទ!

ខ៖ ហ្នឹងហើយ!

ក៖

ចឹងឪពុកម្តាយរបស់អីកាលពីមុនគាត់ដូចជាមានមុខរបរអ្វីដើម្បីចិញ្ចឹមជីវិតនិងក្រុមគ្រួសារតែទៅអី?

ខ៖ កាលពីជំនាន់ពពកមកដែលខ្ញុំបានចេះដឹងនឹងគឺមុខរបរបស់គាត់គ្រាន់បើដែរ តើ! កាលគាត់បានធ្វើស្រែលក្ខណៈជាគ្រួសារដាក់នៅក្នុងជម្រកចឹងចិញ្ចឹមអីចឹង នៅក្រោមផ្ទះហើយមានហូបស្រាអីបន្តិចបន្តួចចឹងហើយខ្ញុំកាលនឹងបានឃើញពេលខ្ញុំមកចឹងហើយគាត់មានអីច្រើនដែរមិនដែលបានខ្វះហូបនោះទេ! ។

ក៖ បាទ

ខ៖ ចឹងដល់ពេលហើយដល់ពេលគាត់បានមកក្នុងជំនាន់ពពកនោះគេបានប្រមូលរបស់របរបស់គាត់បានដាក់នៅក្នុងរោងបាយអីអស់ចឹងគាត់ដូចជាគាត់បានខូចចិត្តគាត់ណាព្រោះអីគាត់បានលំបាកណាស់ដល់ពេលមកជំនាន់ពពកនេះគេក៏សត់ណាស់អូនអើយ!

គេបានអោយម្តាយខ្ញុំហ្នឹងមានរបស់របរអ្វីនៅឯផ្ទះនុងក៏គេមិនបានអោយញ៉ាំនោះដែរណា។

ក៖ ហីម!

ខ៖ គេបានយកអោយទៅផ្លាស់នៅឯផ្ទះផ្សេង!

គេបានផ្លាស់នៅផ្ទះរបស់ខ្ញុំណាអោយគេនៅ!

កាលនឹងផ្ទះរបស់ម្តាយខ្ញុំជាផ្ទះភ្លើង២ខ្នង

ក្រោមប៉ុន្តែគាត់ពេលដែលបានធ្វើហើយចឹងគាត់មិនបានដាក់ជាជញ្ជាំងនោះទេណាចឹងនៅជាជញ្ជាំងស្លឹកនោះទេ!

ដល់ពេលហើយចឹងដល់នៅក្នុងជំនាន់ពពកនុងគេបានរុះរើសអីអស់ចឹងក៏គាត់ដូចជាគាត់បានមានបុណ្យដែលកាលនឹងមានផ្ទះនៅក្នុងភូមិនឹងបានមាន៣ខ្នងចឹងណាបានផ្ទះឪរបស់ខ្ញុំ ផ្ទះភានីនិងផ្ទះភានីង!

នៅឯនុងដល់ពេលហើយគាត់... គេបានរុះផ្ទះរបស់ខ្ញុំរបស់ខ្ញុំអស់! គេជីកដាក់អាចម៍ដាក់ព្រែកត្រពាំងអីដាក់អីនុងនៅសម័យកាលនុងគេបានដាក់ចឹង!

ដាក់ទៅបានផ្ទះរបស់ខ្ញុំវាធំចឹងបានជាផ្ទះរបស់ម្តាយខ្ញុំវាបាននៅសល់នៅចឹងណា! កុំអីអត់មានផ្ទះនៅនោះទេចឹងណា។

ក៖ បាទ!

ខ៖ ចឹងចេះបាននៅផ្ទះនុងចឹងបានរួចពីរាពតវិញចឹងបានរស់នៅផ្ទះនុងនៅតែរណាបនិងភ្លើងនោះទេវាអត់មានជញ្ជាំងអីទាំងអស់ចឹងណា។

ក៖ បាទ!

ខ៖ ហើយដល់ពេលចឹងខ្ញុំនេះក៏បានផ្លាស់មកទាំងម្តាយនិងឪពុកកាលនុងគេបានជិតយកខ្ញុំអីទៅវីវីចោលដែរតើ!

កាលពីជំនាន់ពពកនុងបានបែកអ្នកលឿនគេបានរំដោះអ្នកលឿនអីបាននុង! ខ្ញុំបាននៅឯក្រៀនស្វាយឯនេះ

ថាទៅឯខាងនុងវិញហើយនៅឯទន្លេបាសាក់នោះគេបានធ្វើដើមចេកអីឆ្លងអីណាណែចឹងតែម្តាយរបស់ខ្ញុំកាលនឹងគាត់វែងណាស់!! គាត់មិនទៅនោះទេព្រោះអីគាត់មានផ្ទៃពោះចឹងដល់ហើយឪពុករបស់ខ្ញុំគាត់ចេះតែខ្លាចចឹងហើយគាត់ចេះតែចង់ទៅ! និយាយទៅកំសត់ណាស់អូនអើយកុំនិយាយវែង!

បើសិនជានិយាយវែងនោះក៏មិនបានអស់នោះដែរចឹងណា។

ក៖ បាទ!

ខ៖ ចឹងយើងនិយាយតែសង្ខេបៗតែបណ្តឹងអី។

ក៖ បាទអីនិយាយសង្ខេបៗខ្លីៗអីប៉ុណ្ណឹងបានដែរ។

ខ៖ បាទ!

ក៖ ចឹងអីលោកយាយនិងលោកការបស់អីតែម្តងកាលនៅសម័យពេលនុងទាំងខាងម្តាយនិងខាងឪពុករបស់អីកើតកាត់មានឈ្មោះអីដែរ?

ខ៖ អី! ឈ្មោះ កុនអុន ភីឡូន

ខាងម្តាយរបស់ខ្ញុំបើសិនជានៅខាងឪពុកអី..ឈ្មោះញ៉ានកាត់បានប្រើជីតាឪពុករបស់កាត់នោះគឺវាន់ញ៉ានហើយកុនវាម្តាយនិងឪពុកតែបានស្លាប់ទាំងអស់នៅតែខាងខ្ញុំនោះទេ។

ក៖ បាទ! ហ្នឹងគឺជាជីដូននិងជីតា?

ខ៖ ហ្នឹងហើយនេះជាឈ្មោះជីដូននិងជីតា។

ក៖ កាត់នៅស្រុកនៅឯណាដែរ?

ខ៖ កាត់អី! នៅ...អីខាងឪពុកស្រុករំដួល អី...ឃុំចុងព្រែកនៅចុងអូរអីចឹងនៅឯមានជ័យណាចឹងខ្ញុំវាមិនសូវបានដឹងបើសិនជាឪពុកម្តាយម្តាយខាងខ្ញុំគឺឈ្មោះជីឡូននិង ខនអុននុងណាអីនៅឃុំមរាម នៅក្នុងឃុំចុងព្រៃ ស្រុកមហាហែក ខេត្តស្វាយរៀងដូចគ្នា។

ក៖ អីកាលនុងបានកើតទាន់ជីដូននិងជីតារបស់អីដែរអត់?

ខ៖ កើតទាន់តើ! ស្អាត! បានកើតទាន់តែលោកយាយ

ចំណែកឯការិញអត់បានកើតទាន់នោះទេ

យាយមានយាយខាងឪពុកនៅចឹងបានកើតទាន់។ បាទ!

ក៖ ចឹងពេលនុងកាត់មានប្រកបមុខរបរអីដើម្បីចិញ្ចឹមជីវិតដែរជីដូននិងជីតាអី?

ខ៖ តែធ្វើស្រែតែម្តង! និយាយរួមគឺធ្វើស្រែបានទាំងអស់គ្នា។

ក៖ បាទ!

ខ៖

បានធ្វើស្រែទាំងយាយនិងតាទាំង... ថានិយាយអោយរួមគ្រុមគ្រួសារនុងត្រកូលអត់មានបានស៊ីប្រាក់ខែអីបានធំដុំនោះទេអូន!

និយាយទៅវាក៏សត់ណាស់ទើបតែបានមកមានកូននៅបច្ចុប្បន្ននេះនោះទេដែលកូនបានមករៀនបានចេះដឹងប្រកបដោយធម៌ចឹងទៅអីបានស្រួលដោយសារតែបានស៊ីប្រាក់ចិញ្ចឹមកូនអីបានខ្លះៗចឹងណាវាបានស្រួលដូចថាវាមានប្រែភេទហ្នឹងវាបានខ្លាំងមែនទែនណាកូន!

វាបានស្រួលមែនទែនដែរតាមការពិតចឹងទៅអីវាមិនបានដឹងថាប្រទេសជាការដឹងខាងណាខុសនិងខាងណាត្រូវនោះទេអីវាមិនបានចេះមិនសូវដឹងដែរគ្រាន់ថាវាបានស្រួលបួលអីដែរ។

ក៖

និយាយថាជីដូននិងជីតារបស់អីកាលពីក្មេងឡើយកាត់មានដែរប្រាប់អំពីជីវិតរបស់កាត់កាលនៅពីក្មេងៗឡើយដល់អីបានដឹងអត់?

ខ៖ កាលនុងខ្ញុំធ្លាប់បានកំសត់ជាមួយនិងម្តាយឪពុករបស់ខ្ញុំ!

ខ្ញុំបានធ្លាប់ចេះរស់នៅជាមួយម្តាយឪពុករបស់ខ្ញុំដែលបានជួយកាត់មើលក្របីមើលគោអីចឹងណា!

កាត់បានធ្វើការងារហត់ណាស់ដល់ទៅពេលស្អែកគឺស្អែកហើយដល់ពេលដកក៏ដកខ្លាំងណាស់ទៅកាប់ដកវែកជីធ្វើអីៗខ្លាំងៗទាំងអស់មិនមែនធ្វើដូចជាខ្មែរគេនៅពេលឥឡូវនេះគេបានធ្វើអ្វីក៏ចម្រើនដកហត់នោះទេណាកូន!

ថាបានវែកនៅមួយខាងបានចង់ឡើង៥០គីឡូជាងហើយណា

ជាង១០០គីឡូហើយដែលបានវែកណា។ ចឹងណាកាត់បានវែកខ្លាំងណាស់កាត់បានវែកឡើងបាន១អំវែកហើយកាត់បានដាក់លីនុងលនោះទៀតហើយកាត់បានលើកលីរនាស់នោះទៀត។

ក៖ ហីម!

ខ៖ ហើយកូនបានដឹកនៅក្បែរនុងកាត់បានដឹងដែរទៀត។

ក៖ ហីម!

ខ៖
ចឹងណាគាត់អាចធ្វើបានដល់ចឹងណាខ្លាំងណាស់ធ្វើបានខ្លាំងណាស់តែថាកាលនុ
ងឪរប់រស់ខ្ញុំគាត់មានមាឌធំតែវាហត់ណាស់ពៅតែថាបើសិនជាយើងមិនបានជា
ធ្វើចឹងនោះវាទៅវាមិនបានរួចចឹងយើងវាអត់មានអីហូបអត់មានអីសំរាប់ញ៉ាំអី
ហ្នឹងគេនោះទេអត់អាចចិញ្ចឹមកូនរស់អីហ្នឹងគេនោះទេធ្វើការខ្លាំងចឹងតែម្តង!
កាលនុងគ្មានម៉ាស៊ីននិងអាគ្រាប់ណាទៅទាញនោះទេនៅស្រុកកាលពីដើមមក
ហើយដល់ចឹងពេលដែលបានទៅដល់ឯនុងចឹងបានដាក់ដីភ្នំរាស់អីបានសព្វគ្រា
បំបាត់អីសព្វបែបយ៉ាងមានកូនចៅជាអ្នកដែលបានស្តង់និងដកអីចឹងទៅ
ណា។

ក៖ បាទ!

ខ៖ បាទនេះខ្លាំងណាស់ហើយហត់ណាស់កាលនុងធ្វើបានមិនមែនធម្មតានោះទេ។

ក៖ បាទ!ចឹងគាត់ទាំង២នាក់កាលនុងគាត់គឺជាមនុស្សបែបណាដែរទៅអី?

ខ៖
អី!មនុស្សគាត់ចរិតរបស់គាត់គឺត្រឹមត្រូវណាស់ជាមនុស្សមួយហ្នឹងគេនៅក្នុងភូមិ
ចឹងដែរណាកូននៅឯញាតិរបស់គេនៅក្នុងភូមិវាបានប្រហាក់ប្រហែលប៉ុណ្ណឹងវាមិ
នបានទៅលើសដល់គេហើយក៏វាមិនបានទាបជាងគេឬក៏យ៉ាងណានោះទេវាធម្ម
តាជាលក្ខណៈគ្រួសាររបស់យើងវាមានញាតិនិងសម្បត្តិអីជាគ្រួសាររបស់យើងនៅក្ន
ងភាពផ្ទៃផ្លូវបានរហូតអីមិនដែលបានមានឃើញគ្រួសាររបស់អីដូចថាមានឃើញ
ទៅរកស្តីផ្លូវខ្ពស់ច្បាប់អីមានទោសមានកំហុសគេចាប់គេចងអីនោះអត់នោះទេ!
គ្រួសាររបស់អីក្រៅនោះវាដោយសារតែកុំកំលាំងឈាមតែម្តង។

ក៖ បាទ!

ខ៖ ធ្វើ!

ក៖

បាទចឹងគាត់មានដែលបានផ្តែផ្តាំប្រាប់ដល់អីអំពីដំបូងន្ទានដល់អីយ៉ាងម៉េចដែ
រទៅអី?

ខ៖ បានផ្តែផ្តាំតើ!

ថាកូនអើយកូនឯងបើសិនជាណាជាបន្តិចទៀតចឹងទៅមិនបាច់ចង់មើលទូរស្ស
ន៍មើល!... ដើរទៅមើលយែកេរអីនោះទេតែបន្តិចទៀតនុងទៅឯស្រុកនៅខាងមុខ
នោះគាត់ដឹងថាបន្តិចទៀតនុងមានទូរស្សន៍អីនៅឯលើផ្ទះចឹងណា!

តែកាលនុងគាត់មិនបាននិយាយថាទូរស្សន៍អីចឹងនោះទេគាត់និយាយថាតែបន្តិ
ចទៀតនុងមានយីកេរមានល្បែងនិងមានល្បាំនៅឯលើផ្ទះហើយ! កុំភ័យ!

ហើយដល់យើងនៅក្នុងឯស្រុកនេះចឹងបាននិយាយទៅលើដល់ឯស្រុកណាក៏បានលឺ
ដែរគឺមានត្រចៀកទិញភ្នែកទិញ ណាកូនអើយ!ហើយមានបាយអីឆ្អិនបានស្រាប់

អីបានស្រាប់។ ហើយដល់ចឹងខ្ញុំនេះបាននឹកឃើញថាវាមិនដែលនោះទេអី! ម៉ែ!
ចឹងគាត់បានបន្តទៀតថាប៉ុន្តែម៉ែនេះមិនបានជានៅនោះទេជីវិតរបស់ម៉ែគឺកំស

ត់ណាស់!

ចិញ្ចឹមកូនហើយមានអរយអីក៏ដោយគាត់អត់មានស្រួលដូចជានៅក្នុងស្រុករបស់
យើងនៅពេលគលូរនេះនោះទេគាត់គឺបានលំបាកណាស់នេះគាត់បានប្រាប់ដល់
យើងចឹង!

ស៊ីបាយវិញគឺកាលណាដែលគាត់បាននិយាយអំពីជំនាន់ដែរគាត់បានរស់មកកាល
ពីជំនាន់ពពកមកគឺគេបានរើសរុះហើយកាលដែលនៅជំនាន់របស់គាត់មានម្តា

យឪពុករៀបចំទុកដាក់អោយក៏គាត់ថា

គាត់បានដើរពរកូនបានដើរកាត់ព្រៃឡើងឆ្ងាយឡើងណាណែ!

មើលស្រុកម្តាយរបស់ខ្ញុំនៅឯខាងស្រុកមសាងហើយនៅក្នុងខេត្តព្រៃវែង!

ជួបឪឪនៅខេត្តស្វាយរៀងហើយម្ល៉េះហើយគាត់បានមកលេងការរបស់គាត់នោះចឺ
ងកាលនុងគាត់បានមានកងមួយហើយចឹងកាលពីមុននុងគាត់វាអត់បានមាន
កងនោះទេ!គាត់បានដើរនៅពរកូនណាចឹងហើយទៅគាត់បានដើរផ្លូវកាត់ចឹង!

ហើយគាត់បានថាកាលនុងដើរណា!

កូនអើយចឹងកាលនុងវាកំសក់ណាស់មែនទែនដល់ពេលនិយាយ។

ក៖ បាទដល់ចឹងអ៊ីច្នោះមានបងប្អូនចំនួនប៉ុន្មាននាក់?

ខ៖ ខ្ញុំមានបងប្អូន១៣នាក់។

ក៖ ១៣នាក់?

ខ៖ ១៣នាក់មកដល់ពេលឥឡូវបាននៅរស់តែ៧នាក់នោះទេ។

ក៖ អូ! គាត់បានស្លាប់កាលនៅក្នុងជំនាន់ពតកណែកអី?

ខ៖ មើលកាលមកពីជំនាន់ពតកវិញនុង!

ទៅលេងមើលក្របីចឹងបានឃើញគ្រាប់បែបចឹងហើយនៅឈរជិតកូនរបស់គេហើយគេបោកគ្រាប់បែកនុងទៅឯក្នុងទឹកចឹងទៅហើយវាបានខ្ចាតមកត្រូវហ្នឹងចិញ្ចឹមនិយាយលែងបានរួចចឹងខ្ញុំបានយកទៅពេទ្យនៅឯស្វាយរៀងដែរតើប៉ុន្តែបានស្លាប់ទៅ!

ហើយមួយនាក់ទៀតទៅ២នាក់៣នាក់ទៀតនុងបានឈឺទៅហើយបងរបស់ខ្ញុំបង្កើតនុងមានប្តីនៅជំនាន់ពតកនុងគេបានផ្លាស់យកគាត់ទៅវៃចោលបាត់ចឹងទៅនៅអីណាទោះទៅជាមួយនិងជំរបស់ខ្ញុំហើយចឹងដល់ទៅជំរបស់ខ្ញុំគាត់បានមកវិញហើយដល់ចឹងគាត់និយាយប្រាប់ថាគេបានយកគាត់ទៅកាត់បាត់នៅពេលយប់ស្ងាត់តែយកកុយនុងទៅធ្វើការកាលនុងចឹងគាត់អត់បានដឹង!

យកទៅបាត់អស់ចឹងទៅហើយថាបានយកទៅតាមប្តីយកប្តីទៅមុន!

ហើយថាបានកន្លះខែចឹងក៏បានមកយកប្រពន្ធហើយចឹងដល់ទៅហើយអ៊ីរបស់ខ្ញុំ

បានមកវិញ! អ៊ីរបស់ខ្ញុំស្រីឈ្មោះអ៊ីខុន ហុនជាបងរបស់ខ្ញុំរបស់ខ្ញុំ!

ចឹងខ្ញុំរបស់ខ្ញុំមានឈ្មោះថាខុន

កុនហើយទៅកាត់មានឈ្មោះថាខុនហុនតែអ៊ីរបស់ខ្ញុំគាត់បាននៅដល់ពេលឥឡូវ។

ក៖ បាទ!

ខ៖

ចឹងមកដល់ពេលឥឡូវនេះគាត់បានមានអាយុជិត៨០ឆ្នាំហើយតែថាគាត់បាននៅដើររួចហ្នឹងហើយ!

ក៖ ចឹងបងប្អូនរបស់អ៊ីនៅ៧នាក់នេសអីណា?

ខ៖ បាទហ្នឹងនៅ៧នាក់។

ក៖ ចឹងគាត់មានឈ្មោះអ្វីខ្លះ?

ខ៖ ឈ្មោះហ៊ីខុន អី... ខុន សុវន ខុន សុរៀន ខុន អឿន ខុន អ័ន ខុនណាយនិងខុនណាង។

ក៖ ចឹង៦នាក់អី?

ខ៖ មើល!... ខុនអឿន ខុនសារៀន ខុនសារ័ន ខុន អ័ន ខុនសំណាង

ខុនណាយចឹង៦នាក់មិនមែន៧នាក់នោះទេ។

ក៖ បាទចឹងអ៊ីគឺជាកូនទីប៉ុន្មានដែរទៅអ៊ី?

ខ៖

ខ្ញុំគឺជាកូនទី២ហើយខ្ញុំបងប្អូនរបស់ខ្ញុំគឺខ្ញុំបងគេបងរបស់ខ្ញុំគាត់បានស្លាប់ហើយព្រោះអីកាលនៅក្នុងសម័យពតកនោះគេបានស្លាប់កាត់បាត់ទៅហើយចឹងហើយខ្ញុំបាននៅបងគេ។

ក៖

បាទ! ចឹងកាលនៅពីក្មេងមកតើអ៊ីមានបាននៅចង់ចាំទិដ្ឋភាពពេលអ៊ីនៅពីពេលក្មេងមកតើអ៊ីមានអនុស្សាវរីយ៍អ្វីគេខ្លះដែរ?

ខ៖ ជីវិតរបស់ខ្ញុំកាលពីនៅក្មេងៗមកនោះវាបានលំបាកណាស់!

ខ្ញុំបានមើលក្របីនិងបានមើលគោអីបានយកមកអោយម្តាយហើយបានទៅកាច់នេះនោះអីចឹងបានចឹងកំសក់ណាស់កាលនុងជាមួយនិងម្តាយចឹងកាលនុងកំសក់ណាស់!

យើងទើបសិនជានិយាយអំពីក្មេងនៅសម័យនេះនិងនៅសម័យនោះវិញវាបានខុសគ្នាសឹងនិងមេឃនិងដំណកូន។

ក៖ បាទ!

ខ៖ ហ្នឹងហើយកាលនុងវាកំសត់ណាស់ជីវិតនោះ។

ក៖

ហ្នឹងហើយចឹងជាចុងក្រោយតើអ្វីមានពាក្យពេចន៍អ្វីដើម្បីផ្តាំផ្ញើដល់កូនចៅនៅជំនាន់ក្រោយមកទៀត?

ខ៖

អី! ជាចុងក្រោយនេះអ្វីផ្តាំផ្ញើដល់កូនចៅយើងខាងក្រោយនេះសូមអោយរៀនជាមេរៀនដល់យើងបានស្រួលហើយចឹងយើងកុំអោយបានភ្លេចនូវការលំបាកគ្រាប់បែបយ៉ាងនៅកាលពីជំនាន់នោះមកម្តាយឪពុករបស់យើងបានខំប្រឹងជីវិតបានតស៊ូរហូតមកខំរកចិញ្ចឹមដល់យើងបានរៀនសូត្រចេះដឹងដល់ពេលយើងមានការចឹងហើយសូមអោយមានការប្រុងប្រយ័ត្នកុំអោយមានចរិតធ្វើជាក្មេងតូចក្មេងធំអី!

បងតូចបងធំអីដូចអោយមានការប្រុងប្រយ័ត្នហើយអោយមានការរៀនសូត្រជាពិសេសសូមអោយមានការដឹងគុណដល់បុព្វការីទាំងអស់មានឪពុកម្តាយរបស់យើងដែលគាត់បានខំតស៊ូអោយរួចជីវិតកន្លងមកហើយណាចឹងយើងត្រូវការដឹងគុណសព្វគ្រាប់ចឹងខ្ញុំបានសូមផ្តាំផ្ញើតែប៉ុណ្ណឹងនោះទេដល់ហើយសូមជូនពរអោយកូនចៅជំនាន់ក្រោយនេះហ្នឹងបានសុខចម្រើន!

អីសូមអោយមានគំរិះប្រាជ្ញាបានកសាងខ្លួនការពារអាយុជីវិតការពារកេរ្តិ៍យសអោយបានថ្លៃថ្នូរណាអីសូមនិយាយតែប៉ុណ្ណឹងនោះទេណាសូមជូនពរអោយសុខចម្រើនតែប៉ុណ្ណឹង។

ក៖ បាទអីហើយចុះក្តីប្រាថ្នារបស់អ្វីតើអ្វីចង់បានធ្វើដែរនៅពេលអនាគតទៅ?

ខ៖

ក្តីប្រាថ្នារបស់អ្វីមួយជីវិតនេះគឺអ្វីចង់បានអោយកូនចេះដឹងអោយល្អអោយកូនចេះដឹងខុសដឹងត្រូវ

អោយដឹងថាការអ្វីដែលបានធ្វើទៅល្អថាតើអ្វីដែលបានធ្វើទៅវាអាក្រក់ហើយសំរាប់កូនៗនៅគ្រាប់ប្រទេសជាតិទាំងអស់ក៏ចឹងដែរអីសូមប្រាថ្នាចឹងទាំងអស់គ្នា! ភាពរស់នៅដែរថាយើងបានរស់នៅសុខស្រួល! មានគ្មានការលំបាកនោះគឺការដឹងខុសត្រូវ

តែប៉ុណ្ណឹង! បានដឹងខុសដឹងត្រូវបានដឹងការរាក់និងការជ្រៅហើយការតស៊ូពេលដែលលំបាកពេលវេទនាកុំអោយបានភ្លេចអោយបានចងចាំអោយយើងបានស្រួលហើយចឹងកុំអោយបានភ្លេចលំបាកភ្លេចក្តីសុខដែលនៅខាងក្រោយនុងបានជួយការពារកេរ្តិ៍យសប្រទេសក្នុងយើងហ្នឹង!

នៅក្នុងគ្រួសារនិងកេរ្តិ៍យសនុងបានធំជាងជាងគេតែប៉ុណ្ណឹងណាពៅ!។

ក៖ បាទ!

ខ៖ អីសូមធ្វើការផ្តាំផ្ញើតែប៉ុណ្ណឹង!

ក៖

បាទ! អីអរគុណច្រើនចឹងបើសិនជានៅខាងសាលាគេបានចង់ដាក់សម្លេងរបស់អ្វីនិងរូបថតរបស់អ្វីដើម្បីទុកអោយកូនចៅនៅជំនាន់ក្រោយគេបានស្តាប់សម្លេងរបស់អ្វីនៅក្នុងថ្ងៃនេះតើអ្វីអនុញ្ញាតដើម្បីអោយគេដាក់អត់អី?

ខ៖

អត់មានការអនុញ្ញាតអីនោះទេដូចថាយើងបានសុំការអនុញ្ញាតអោយអី! កូនចៅទាំងអស់បានចងចាំនិងបានចងក្រងពាក្យសំដីរបស់អ្វីនិយាយទាំងប៉ុន្មានហ្នឹងសូមអោយរៀនសូត្រតាម!។

ក៖ បាទ!

ខ៖

សូម្បីអោយកែនៅក្នុងជីវិតមួយយ៉ាងល្អហើយអ្វីបាននិយាយចឹងមានការខុស
នោះទេត្រូវទាំងអស់សូមអោយអនុញ្ញាតអោយក្មេងៗក្រោយៗទាំងអស់បានចូលរួម
នៅក្នុងការដែលអ្វីបាននិយាយទាំងប៉ុន្មាននេះអោយបានចងចាំទុកហើយនិង
យកទៅវិភាគអោយមានការបទពិសោធន៍បើសិនជាកាលណាអូនបានធ្វើខុសទាំង
ប៉ុន្មានទៅដើរកន្លងអត់មានធម៌ល្អអីចឹងសូមអោយអូនបាននឹកឃើញពាក្យសំ
ដីដែលអ្វីបាននិយាយទាំងប៉ុន្មានចឹងអូនបាននឹកឃើញហើយចឹងហើយសូមអោយកូ
នបានចងក្រងចាំតែប៉ុណ្ណឹង។

ក៖ បាទអី!ត្រូវហើយ!

ខ៖ ហ្នឹងហើយ!

ក៖

ចឹងមានន័យថាអ្វីចង់អោយកូនចៅជំនាន់ក្រោយទៀតកាត់បានរៀនអំពីជីវិត
និងបទពិសោធន៍របស់អ្វីព្រមទាំងដំបូន្មានរបស់អ្វីដែលអ្វីបានប្រាប់ចឹងណាអ្វីចី
ងបើសិនជាអ្វីចង់ចឹងតើអ្វីមានការអនុញ្ញាតដើម្បីអោយខាងសាលាកាត់បានដា
ក់សម្តែងរបស់អ្វីដើម្បីទុកអោយកូនចៅជំនាន់ក្រោយគេបានស្តាប់អត់អី?

ខ៖ បាទ!

ក៖ បាទ!

ខ៖

ខ្ញុំចង់អោយអនុញ្ញាតអោយគ្រូសាស្ត្រចារ្យដែលគេបានចេះៗបានអោយចងក្រង
កាលពីមុនមកនុងដាក់សម្តែងរបស់ខ្ញុំដែលខំនិយាយផ្ទៃផ្តាំដល់កូនចៅជំនាន់
ក្រោយទាំងប៉ុន្មានហ្នឹងអោយកូនចៅបានរៀនតាមសំដីដែលអ្វីបានខំនិយាយស
ម្តែងដែលបានចងក្រងនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងដែលរស់នៅតាំងពីដើមមកណា។

ក៖ បាទអី!

ខ៖

អោយមានការចងចាំអោយរៀនសូត្រអោយអ្នកគ្រូហើយអោយអ្នកជានិស្សិតទាំង
ប៉ុន្មានហ្នឹងសូមអោយជួយចងក្រងទាំងបង្រៀនសិស្សអោយបានចងចាំនូវពាក្យ
សំដីដែលអ្វីបានថាទាំងប៉ុន្មានហ្នឹងសូមយកទៅបង្រៀនអោយក្មេងៗគេបានចង
ចាំដឹងទៅមិនខុសនោះទេ! ។

ក៖ បាទ!

ខ៖ បាទអីមានតែប៉ុណ្ណឹងណា។

ក៖ បាទអី!

ខ៖ សូមជំរាបលា!

ក៖ បាទ!